

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

JAR. VRCHLICKÝ:

SNĚHULKA.

Z huňaté čapky, jež samý snih,
dvě srněi tókají oči,
jako když slunečnó paprsek v mlh
po pláni sněhově skočí.

O sněhulce znáte pohádku:
Jen v zimě kroky k nám snula,
však při první jara počátku
se v slunci hned rozpoukla.

Z huňaté čapky, jež samý snih,
dvě srněi tókají oči,
a zvoní tak srdečný, veselý smích,
jak dívce hoch v náručí když skočí.

Pro pohádku však si nestýsknu,
tím humor si nepokazím;
já sněhulka v objetí přitisknu
a nezmizí — o to se sázím!

Z huňaté čapky, jež samý snih,
dvě srněi tókají oči,
a ze srdčké lásky v mlh,
jak jarní slunce jí skočí!

ŽIVOT ČLOVĚKA JEST JAKO BUBLINA.

Život člověka jest jako bublina,
neboť jen dosti malé zavanutí vě-
tru, neb silnější otřes bublinu onu
zníčí. A přece si každý z nás tak
sebevědomě počínáme, jako by-
chom měli pevnou jistotu, že vždy
a všude obstojíme.

Nemine ani skorem dne, kdo
nás dojde zpráva, že ten neb onen
skončil, náhle byv postizen mrtvi-
cí, aneb nějakým nahodilým ne-
štěstím. A přece, třeba si mno-
hokrát uvědomili tato fakta,
nijak svůj takt nezměníme a bu-
deme pokračovat v těchto samých
kolébkách, až se děje cokoliv.

Však každý z nás musí dozna-
ti, že jednání naše v tomto pří-
padě není správné a zvláště ne v
této době, kdy musíme snášeti i
nahodilě a válkou přivoděné ne-
snáze. Právě v tomto čase máme
být jeden druhému bližší a sbo-
vivavější a místo stěžování žít
jeden druhému raději je ulehčo-
vati.

Však kdyby nebylo toho ne-
šťastného trojlístkového plevele,
zvaného závist, nenávisť a zářli-
vost, k nimž se ještě přidá etiči-
dost a konečně se ze všeho vyví-
ne pousta, byl by život nás utě-
šnější.

Dnes jsme zde a zítra třeba na
věčnosti a po nás zde zbudou jen
naše dobré či zlé skutky.

Ve středu se konala schůze
"Ženského Vojenského Výboru"
a "Občanky Červeného Kříže",
ve které po přečtení zápisů ta-
jemně, pl. Jos. Janáková, byly
podané zprávy z činnosti odborček
těchto. Pl. Julie Stěničková, veli-
telka odboru plečatého, podala
zprávu, že se pro Č. K. po něja-
kon dobu nepracovale, neboť se
pletly "sweatry" pro kroužek
"Věček", jež se podjaly práce
pro naše dobrovolníky, kteří od-
jíždí do Francie. Upletlo se 50
sweatů, též tolik kuliček a náte-
pnic. — Pl. Josefa Hudečková,
velitelka odboru šicího, podala
zprávu, že se pilně šije na potře-
bách nemocenských, a bylo jí
již účelu tomu odevzdáno přes
1500 kusů. — Pl. L. Miškovská,
jež založila kroužek obzavkový,
nebyla přítomna, neboť ve středu
večer ženy české pracují. — Na
to povoleny účty a schůze ukon-
čena.

Ve čtvrtek byla jsem přítomna
schůze předsedek různých odbor-
ček Červeného Kříže, která se bu-
de pravidelně konati první čtvrt-
tek každého měsíce a v níž hlavní
úřednice, jakož i instruktorky
podávají zprávy a návody, jak
pracovati a kde je potřeba více
"páry". Dodus se na této práci
podílí jen 3000 žen, kdežto v jejích
jest ku práci této potřeba ale-
spou 10,000, tak aby se jí dosta-
tek vykonalo a aby ty, co dosud
pracují, pod tíhou na ně vloženou
neklesly. Úřednice appellují na
všechny ženy, by zakládaly krou-
žky pracovní, kde jen to možno,
tak aby se dostatek práce vyko-
nalo; neboť čím více bude vojska
na frontě, tím více je třeba zámob
pro vojny i nemocnice. Vyzý-
vám proto i naše české ženy, kte-
ré dosud nepracují, by se laskavě
do kroužků pracovních přihlášily,
neboť povinnost tak velí!

Žena mistrem plumbařským.

Paní A. E. Crooková z Dallas,
Texas, jest asi jedinou plumbař-
skou, jež náleží k unij plumbařské
ve Spojených Státech. Jela tyto
dny do Washingtonu, aby přijmu-
la řízení rouvoedu pro vládu.

Paní Crooková zhotovila asi za
\$800,000 práce v Texasu a pod
svým řízením položila asi 500,000
stop roin.

Pak se řekne, že žena není
schopna, nežli řídit domácnost.
Dejte jí příležitost a uvidíte, jak
rychle se bude uplatňovati v kaž-
dém oboru práce. Zajistěť si páni
ve Washingtonu by jí neuznali,
kdyby nebyla schopnější, nežli o-
statní aplikanti. — Teď počíná
svět na poli tvorby a pomalu jeví
se úroveň.

Marie Burešová, South Omaha,
Nebr., 7. ledna 1918. — Čtená pí.
pořadatelko "Ženské Hlídky"
přijměte můj upřímný pozdrav,
jakož i všichni čtenáři a diposo-
vatelky do "Ženské Hlídky". Za-
číná sluníčko pěkně hřátí a tu
snad se nad námi smiluje, bychom
se mohli venku volněji probíhat a
na sluníčku ohřívát. Je to lépe,
než u těch kamen, zvláště když je
málo uhlí a ještě špatné. Myslím,
že můžeme být všichni spokojeni,
neboť jsme té zimy dost zažili. A
teď jen abychom byli zdraví a ži-
lí, jako ty šlepičky, když se jim
jaro otevře, jak se rozpěhnou a
shonějí a hrabají, by sobě po tak
dlouhé a velké zimě něco lepšího
do zobáčku našly. My jsme se u
kamen dost nasadili a jim našo-
strasti a zármutek svědili; ba i
mnohokrát i naše slze po tvářích
tekoucí museli osušovat, když ná-
še myšlenky zalétly tam do té ná-
ší drabé kolébky, se vzpomínkou,
co ti naši dráží tam dělají a jak
lidé a bídu stědují a zase na ty
junáky, kteří jen předešli ty, kte-
ří teď půjdou; zda-li se příštím
rokem všichni shledáme? A kdy-
bychom seděli celý den a noc, jiné
myšlenky do hlavy nepřijdou. A
tak po přečtení dopisu paní Uzlové
jest jsem toho náhledu, bychom ví-
ce se scházely a se ve spolek bavily.
S veslou myslí více dokáže-
me a ty druhé k další činnosti po-
vzbudíme. V poslední schůzi "Žen-
ské ligy" nám paní Kořisková
předčítala z jednoho časopisu, jak
jedna paní s jednou stařenou v ú-
plně českém kroji vstoupily do
úřední síně, kde bylo mnoho pá-
nů zaměstnaných. Přikročila k
jednomu úředníku a sdělila mu
záležitost oné stařenky, proč tam
přišly. Po odbyté záležitosti promluví
výsokce vážený úředník: Pa-
ni! po vkročení do této síně jsem
myslel, že to vidím s věmi mojí
drahou matku, kterou jsem po ně-
kolik roků neviděl a chtěl jsem jí
bžeet vstříci. Paní se na něj podí-
vá a praví: Což byste se neostý-
chal před tolika úředníky svoji
matku v tomto kroji českém, s ti-
betovým šátkem, se žlutozelenými
květy, kol hlavy uvázaný a se ši-
rokou červenou sukni, dole se ze-
lenou širokou pentlí a s květovanou
širokou zásterou a obličejem
plným vráskami pokrytým, k ní se
hlásíte? Úředník odpoví: Bě-
žel bych a přivínil bych její do-
bré srdce na srdce jejího syna,
neb pod tímto českým krojem bi-
je dobrá a upřímné srdce matky
mojí, jako pod mým úředním o-
blekem bije upřímné synovské
srdce pro drahou moji matku! Při-
šel jsem častěně, ale vězte, že
jsme všechny přítomné chytaly
slova nám čtená, neb jsme matky
a máme též syny a deery a zase
naopak jsme deerami našich dra-
hých matiček, snad už dávno opu-
štěných a některé i tam daleko za
mořem a tu jako těch našich synů
a deer se to doteklo, tak i nás.
Vždyť jsme měly všechny matky.
— A zase vám dám příklad toho,
co jsem sama byla viděla: Jedna
rodina dosti zámožná, provdala
deery se slušnou výbavou a syn po
nějakém čase se též oženil, uznal
se hospodářství a otec a matka si
udělali výmínek a pohromadě byt.
Pokud byl ještě otec, tak to uslo,
nech se syn otec dosti bál. Otec
ale zemřel a matka zůstala syno-
vě břemenem a když nemohla jed-
notně synovo snést, šla k deeri, jež
byla dosti hodnou na matku. Té

ale zase její muž činil výčtky, že
ji musí živiti, proč že jí nemá
syn?! Matka žádala na synovi, by
jí výmínek dával k deeri, ale on
řečil, že to není jeho povinnost
dát výmínek z domu. A tak se za-
se matka k němu vrátila. Jednou
jsem viděla, jak ona stařená v
koutku za kamny byla skrčená,
když syn něco hledal. Osopil se
na ní, aby táhla někam s ceaty a
stále nepřekázela. Odpověděla, že
by si prála jít, ale že jí Bůh ne-
chee vyslyšet. Jak to řekla, on
do ní stříl, až se svalila. Běžela
jsem jí pomoci a ona děkuje
mi, praví: "Modli se za mě, by
mě Bůh povolal k sobě!" Jaký
rozdíl mezi těmi dvěma syny!
Mnohokrát jsem slyšela, jak se
dívky vychovávají, takové že je
rodice mají. Já zase myslím, že po-
vaha člověka je vrozena přírodou.
Vždyť by matka chtěla mít všechny
dívky hodné! A proč v jedné
rodině se stane, že jedno dítko je
neštěstím celé rodiny? Ano, také
se stane, že dítko doma od rodičů
nie poučeno neslyší. A to se ří-
ká, jaký strom, takové ovoce; ale
stane se, že i na špatném stromě
jest dobré ovoce. He, chtěla jsem
psát z poučení paní Uzlové, a zase
jsem v tom samém místě. Posled-
ního úterý jsme konaly schůzi Sta-
rých Osadnic, a jako vždy jsme
se dobře pobavily; zvláště šuna-
ři na své nástroje nám zahráli pře-
krásné písně a to nás přivedlo do
veselé nálady a smíchu, že jsme
více nepotřebovaly. Paní Košťá-
lová a paní Uzlová nám přednesly
deklarace a zase jsme byly vesle-
jší myslí, ale to jen na chvílku.
Paní Mulačová nám zapěla krás-
ně "Jede mladík na svém koni,
jede do boje" a ještě musela při-
dat "V Čechách tam já jsem zro-
zena..." a veselá nálada pojed-
nou zmizela. A tak to je, jsme ve-
selé, ale není možno zakrýtí ten
smutný výraz našich myšlenek.
Panu Košťálovi děkujeme za dar
v podobě velké láhve naložených
vínů. Oh, jak chutnaly, to není
poprvé, co si pan Košťál na nás
s dárem vzpomněl. Jestě jed-
nou za celý Klub Starých Osadnic
mu děkujeme a též paní Repato-
vé z Omahy za novoroční dárek,
jež nám utkví v paměti. Nebylo
možno vám druhé poděkovat
s tím mým kručkaním, ale není
zle, aby nebylo zase dobře. Ale
vždy na to zle se děle pamatuje.
Snad než budu podnět psát, tak
mě sluníčko rozležeje a budu mo-
ci napsat něco veselějšího — ale-
spou vám to slíbím.

Josefa Šamonilová, Omaha. —
Čtená paní pořadatelko "Ž. H.",
jakož i všichni čtenáři a čtenářky
tohoto listu! Masopust! Jak
rozechvěje toto slovo mladé srd-
ce!! Masopust jest dobou radová-
nek, již vládné mocným žezlem
svým tane. Mladí a taneč jsou
tak spřízněny a úzce sloučeny, že
bezdělné slovo taneč již nám kou-
zlať jas, mládí, svěžest, úsměv a
ulavíme-li o mládí, nezapome-
me dojista závodití aspoň myšlen-
kou o taneč. Co je svět světem,
taneč se na něm a nepřestane se
také taněti, dokud svět světem
bude. Taneč snad naučila lidstvo
sama naše země, která se stále to-
čí; ano, téměř to tak připadá, dí-
váme-li se na děti, že je to i lidstvu
potřebou, by si občas proskočilo,
jelikož děcko sotva z peňůky se
dobude, už chce taněti. A jak se
k tomu radostně usmívá! Vím
samí ze zkušenosti, že poskakují,
či hrají nohy starým, mladým ni-
movně, sotva že se ozvou zvuky
hudby, a že se celá byst lidská
rozjari, slyší-li k taneč zahrátí.
Nejvíce taneč těší, dokud je člověk
mlád, zdrav, šťasten a vesel. Stá-
tím záliba v taneč ochabuje, poru-
šeným zdravím pohybývá své půso-
bivé moci, zármutek a žal pak ne-
nalézá v něm ani útěchy, ani o-
svězení. Koho taneč netěší, tomu
dojista poměry života nebo věk
odňaly ony vzpruhy, které jsem
napijnu duši a k poskoku vybízí
tělo. Taneč jest poskok i duše i
těla. Taneč má své přátele i ne-
přátele. Vystřednost, které tu a
tam až do krajnosti zabíhají, sko-
dí každé zábavě i taneč, ale mírně
použit jsa, taneč není nijak škod-
livou zdraví lidského, jak se o něm
roztváře. V taneč se tělo mírně
a zdraví příznivě pohybuje, roze-
chvívá, mozek si odpočine od ná-
malý duševní a na údy upracova-
né, ochablé působí zase jako jiskra
žítva. Slovem taneč jest tak bla-
hodárným jako těloevik. Taneč je
nejoblíbenější zábavou mladí a čím
více přibývá nám věku, tím více

ubývá chuti a záliby k taneč. Věk
pouze rozhoduje o zálibě této ni-
koli snad moudrost a učinnost. Jak-
koliv taneč zdraví neškodí ano i
prospívá, přece jenom je volice
škodlivý zdraví, když se neuzívá
této zábavy s mírou, s rozvahou, a
ohledem na tělesné ústrojí. "Ach,
myslí si asi mladá, zdravá, svěží
dívčina, které nožky již již hrají,
když o taneč čte. Kdož medle má
mysliti na míru, když je mlád a
toč se v kole? Z pravidla přetují
o to dobré matky i oteuvé, aby
zdraví deer netrpělo taneč, i ne-
žábývá, než poslechnouti každého
napomenutí, a nezhrdati jim v bu-
ně svěvoli mládí. Celkem shrne-
me-li všechny důvody a protidvo-
dy, sezámé, že je taneč vytečeným
těloevikem, že zdraví prospívá,
mládí těší a starostí zapuzuje; ale
že může naproti tomu zdraví ú-
škoditi, když se ho nemírně užívá.
Proto, milé dívky, vy jara svěží
poupata národa našeho, taněte, ve-
selte se, užívějte mládí, dokud ke-
ne vám radost, dokud s vámi a
kolem vás se směje celý svět. Až
starosti se sklóní na hlavinky va-
še, až přísné povinnosti života ú-
směv hravý se rtů zapudí, až snad
i růžové líce vaše zblednou v žalu,
ježmuž žádný ze smrtelníků neumí-
ke, po té vás taneč nebude těšiti.
Dokud kyste čas zábavy, dokud
život volá vás do reje veselého,
taněte, bavte se a smějte se! Ma-
sopust, doba vás k tomu zve. Až
jiná doba zavolá vás k činům, pak
s chutí za jejím povělem k dílu
přiskočte, jako nyní spěcháte čile
do kola za zvuku hudby.

Čtená přítelkyně! Těší mne, že
jste též zavítala do naší ženské
staté, a tím více, ježto se snažíte
vpraviti čtenáře do veselých ná-
lady, a skutečně toho v této době
všichni potřebujeme. Díky za
příspěvek tento a doufáme, že čis-
tější nás takto navštívíte. Se
srdečným pozdravem —
Pořadatelka.

Jan Bundus, Topeka, Kans., dne
2. února, 1918. — Čtená pořadatel-
ko "Ženské Hlídky"! Teta Vítám-
vášová stěžuje si na můj dopis a
přeje si, aby p. Cejnár nař odpov-
vědl. On má být tím rytířem,
který se má zastat poděrasných
ženských citů? Než nedávejte mi
tak velkou vinu. Já jsem ten do-
pis nepsal pro útlocitné ženy, kte-
ré čtou "Ženskou Hlídku." Dopis-
můj vůbec nebyl pro veřejnost
psán a byl míněn pro čtení p. Ba-
reše. Ten už je tolik let "českým"
redaktorem a jeho nervy už něco
snesou! Neboť ten, jehož nervy by
mnoho nesnesly, by ani českým
redaktorem býti nemohl. Ale prá-
vě proto, že nervy jeho jsou otřelé,
pustily by mimo sebe něco jen o-
byčejného a je třeba užít jen tro-
chu myšlenkového dynamitu, aby
se jimi hulo. A již jsem trochu
takového dynamitu užil a p. Bureš
ukázal ten "vzorek" veřejnosti.
Ale, přiznávám, nešlo se to do-
cela pro čtenářky "Ženské Hlídky",
kamž to nepatřilo. Vy, člen-
kyně "Červeného kříže", se sejde-
te, šijete a plete a v duchu si my-
slíte na ty raněné hochy, na ty vo-
jáky, plné bolesti a pracujete, a
byste jim jejich rány znáruily. Ta-
sady vaše ženské srdce je na svým
místě. Ale hrozíte se, jakmile při-
jde řeč na bodáky a bomby. Tak,
vy útlocitné ženy! Díky, že v za-
du za zálopy takových žen stává!
Ale mužové musí myslit právě na
ta děla a ty bodáky. A jestli ne-
myslí, nemohou být vojny. Mu-
žové nejen musí bojovat proti tě-
lu a krvi, ale zbývá jim mnohem
obtížnější boj proti duchovním
zlomem, které jsou vysokou, jakož i
boj proti ničemné zmalátnělosti,
nebo naduřelé pýše. Žena miluje
sluníčko a domáčí krb a muž ta-
ká. A je-li mužem, bude se sna-
žit, aby pro rodinu takový nějaký
krb měl a bude to častí jeho su-
— takový krb mítí. Ale muž ví, že k
vůli takovému krbu bude muset
čelit ne sluníčku, ale často bouřím,
blátu, sněhu, mraknu, zlodějům,
okrádacím, lhářům, násilníkům —
všem těmto psotám v tělesném ži-
tí; ale také často i čelit musí zlo-
stem duchovním, jež jsou vysokou.
Žena nemůže být tak kritickou. V
domácnosti také kritika bývá jen
příteží. Ale ve světě tomto zua-
činné kritiky se nikdy nesmíme
vzdát. Sobectví příliš záhy bují,
kde kritika začne psát. Dlouho-
li byl obstará pořádek této "nejsvo-
bodnější" země, když v kongresu
našem kritika usula? Jaké výbu-
chy tam bývají! — Tak když jsem
byl a jsem kritikem, nemám jam-
nířeno proti vám, ženám Červené-

ho kříže, ale proti té české nekri-
tickosti, která brzo se žene za jed-
nou fangliá když je zklamána, že-
ne se lined za nějakou jinou ro-
něž. A kdo tím pak trpí více, než
právě vy, ženy české? Vy, ženy s
vašími dítkami. — Tak vám radim,
abyste se podruhé podívaly, čte-
nářky Ž. H., kdo je podepsán. A
bude-li podepsán já, tedy, bude-li
Vám, že to budete moei číst. Ale
bude-li to v sloupci jiném, tedy
tam bude možný nějaký prach, ne-
li dynamit a tak čtení raději ne-
che, leč byste si již napřed pro ně-
jaký výbuch nervy připravily. —
Přeji Vám mnoho zduar ve vaší
práci pro vojny. A když již se na
českou akci vybírá, možná, kdyby
se od té české armády pro Vás u-
věřejnila nějaká zpráva, že byste
mohly pro ni také něco udělat a
větším jménem. O mé postavení
vůči Č. N. S. se nestarejte. Starý
Izrael měl jednoho Jeremiáše, a
český národ by také nebyl úplný,
kdyby nějakého neměl. Slyšel
jsem starou, zkušenou učitelku
přednášet a ta radila: Když už mo-
že mladé dívky, jen jim toho mnoho
nepovědějte o Jeremiášovi. A ony
asi dorostlé dívky nerady o Jer-
miášovi čtou také.

Čtený příteli! Vitáme vás s ra-
dostí ve kruh náš. Co se týče žen-
ských citů, myslím, že začínají se
těž hodně otužovati, zvláště v po-
slední době, kdy matky jsou nu-
ceny obětovati nejdražší poklady,
svoje syny a muže! Ta doba při-
lišné útlocitnosti u žen již dávno
pomínula a žena dnes musí čelit
různým příkořím tak dobře, jako
muž. Srdečně vás zdraví
Pořadatelka.

Teta Vítámvášová, Omaha, Neb.
— Čtená pí. pořadatelko a družky!
Co prý dlouho trvá, všechno omr-
zí — a nie prý netrvá na světě vě-
ně! Tak i já věřím, že té válece
bude konec a splní se ona
proroctví profesora Postela, jak
se již ukazuje. Myslím tedy, že
jest již kaiser bláznem, jinak by
neměl Boha za teré a nesnával by
lidskou nevinou krví svoje až
hanba vlastní hříchů. A až po
válece bude, ať již pak to skončí
pro naše dobro, neb ne, bude uspo-
kone, jená mysl a v duši klid těch,
co pracovali se sily stačily, v do-
brém směru a s čistou myšlenkou
v době tak vážné v celé zemi, by
pomohli. Máme před sebou tolik
případů, jež si po hrěchu již ani
mnoho nevšímáme, nebo co dlou-
ho trvá, všechno omrzí. A již té
stále mluvě a čelbě o válece zvyká-
me, že již o tom raději nečem, neb
jest to únavné a koukáme po ně-
čem jiném. Myslíte snad, že já
nejsem jedna z těch? Ba jsem!
První koukám na ohlavení a za
pět minut jsem u konce, raději
abych se nezlabil, že to nejde
díle toho, jak bych si přála a mnoho
jiných, by tomu již raději byl ko-
nec. Však ale něco mne přece u-
poutá, že čtu to, co každý ví —
aspoň má vědět, že žádné peníze
nenahradí jeden život lidský. Zde
máme před sebou obraz, který žád-
ný malír byf by ten nejlepší na
světě byl, nevytvoril. A myslím,
že jej všichni známe — jest to cit-
láška a obět v duši matky, jež da-
la svou vlastní krev vlastní své
— syny své — vše nejdražší co měla.
A pak těch trapných myšlenek co
a jak? Vedle toho žena bohatá dá
řekněme million dolarů a to je
hrozná suma peněz! Věřte, dra-
hé, kdyby někdo řekl, že mi dá
million, že bych na to koukala ja-
ko zajíe na zelený les, z vysokou,
neměla bych je udržet. Ale ob-
raz vřytý v duši matek vlastní
krve, o ten nás nikdo neokrade,
ten půjde s námi do hrobu. Syn,
který jest doposud ve Fort Riley,
Kansas, píše: "Jest mně lito těch
kamarádů (vojínů) nemocných,
znás mne a víš proč. Jak rád bych
jim připravil a opatřil lépe vše,
než je, ale ucmoha — jen to, co
jest předepsáno! — Jak budu je-
trochu moei, najdu bratraně, Ja-
kuba Blatného, ve Fuuston, což
jest asi tři míle od nás. Stravt
máme dobrou, ac to není právě to,
co vaří maminky, to nic; však tu
zkušenou, co dostanem zde, by nám
doma nikdy nedali, neb to jest na-
še vlastní. — Tak pí. Uzlová píše,
že i teta pozlyla humor — náladu
— co vás napadá? Já mám ráda
náladu jako stará basa, která se
stále ladí a struny jí praskají. Pra-
vě se nemohu chovat bezcitnou;
řekly by — ta je sprásta! Jako
ondyno se mně zdálo, že jsem se

Sotrabem hrála divadlo a úlohy
jsme žádný neuměl. Obecensvo ve
velkém napjetí nám začlo tleskat
a my teprve nemohli s místa, když
tu vstoupil jeho žena "Voršula" a
praví: "Počkej, ty to s nim ne-
umíš!" tu teprve nebylo tleskáni
konec a my byli hrdinové velikého
nie! Tak a, abych vlastně přišla
k místu, jest mě poděkování při
poslední schůzi klubu Komenského,
všem při večírku tom učinují-
cím v programu. Na schůzi onu
jsem se těšila jako dítě na nějaký
dárek. Však náhoda byla v cestě,
že jsem nebyla přítomna. Však
těším se z toho, že vše tak pěkně
dopadlo. Díky všem, co obohatili
program a neskládám zbraň, aniž
ztrácím naději, že příští schůze bu-
de zase poučná, tak abychom
vskutku šli s návody a v duchu
Komenského. A proto všechny
prosím, by Komenského obohatili
programem.

Milá teto! Těší mne, že jste se
zase k nám zdravá a čila navrátila
a že vyhovujete přání paní Uzlo-
vé. I já dozrávám, že nám všem
je třeba trochu vzpruhy, v této
pro nás těžké době, a doufám, že
i pan Bartoš "Sotrab", a rovněž
naše staré dopisovatelky přispějí
něčím ku osvětlení mysle, a ku za-
puzení ehmur z duší našich, ale-
spou na čas. Právě v této době je
nám skutečně třeba trochu změny
a útěchy a ten, kdo dovede této
poskytnouti, má rovněž takovou
zásluhu, jako ten, který jde do
boje. Boj tento není jen na fron-
tách, ale boj všeobecný a všude a
to o existenci, a k tomu je třeba
síly a odvahy. Naši tetičce vše
děkuji za přičinění se o zajistění
sil ku programu večírku při naší
pravidelné schůzi klubu Komens-
kého, v níž nastolování byli noví
úředníci, a doufám, že příště bude
i sama přítomna, by měla i ona
požitek ze své šlechtné práce.
Srdečně Vás zdraví a těší se na po-
kračování Pořadatelka.

Bochánek z mrkve.
Oškrab asi čtyři neb více mrkvi,
dle velikosti, rozkroj po délce a
vař ve vodě, až změknou; protlač
je pak skrze sítko. Na dva koflíky
mrkve přidej koflík usekaných
orechů "Pecan", dvě uslehaná
vejce, trochu soli, čtvrt lžičky mleté
papriky, kávovou lžičku (Worcestershire sauce), aneb ustrouha-
né cibule a lžičku usekané petržel-
ky. Dobře rozmíchej a přidej u-
strouhaného pšeničného chleba,
aby se mohl z toho utvořit podlou-
hlý bochánek, vlož jej na pekáč a
po vřehu potři masťou; peč as
půl hodiny, častěji jej potírej
masťou aneb zeleninovým ole-
jem. Předlož pak s omáčkou ze
smetany, aneb udelej omáčku z
vody, v níž se byla mrkev vařila,
a dej hodný kousek másla.

Banany na kyselo.
Vem jednu libru bílého cukru,
půl koflíku silného octa, půl ka-
vové lžičky, čtvrt muškátového
květu a též tolik hřebíčku, všech-
no kořeně celé. Koření zavaž do
čistého plátna a nech v hrnku po-
lévaném vařit v tom octě s cukrem
as čtvrt hodiny, pak as čtyry tvr-
dé banany, překroj každý na tři
kusy a dej je do toho syrobu, a po-
vař až se dají lehee dřevěným pá-
rátkem propíchnout. Nech tyto v
syrobu stát až vychladnou, z kte-
rého je pak vyndej a můžeš sy-
rob zas upotřebit po druhé. Tak-
to upravené banany jsou dobré ku
každému studenému masu.

Každý to ví.
Každý to ví, že míra v jídle a pi-
tí, pravidelný spánek a dbalí péce
o trávení a vylučování odpadků z
těla, tvoří základní podmínky
zdraví. Ale jen málokdo tak jed-
ná, a proto lék, který pomáhá k
obnovení pravidelné činnosti zař-
vacího ústrojí, patří k nezbytno-
stem života. Trimerovo Léčivé
Hořké Vímno jest nesporně nejsp-
olehlivějším lékem v takových pří-
padech, protože dociluje dokonale
svého účelu; vyciňuje žaludek a
vnitřnosti a naponáhá trávení. Ve
všech lékárnách, cena \$1.00. — Ne-
obyčejně zlá zima letošní nemusí
vše napliovati strachem, máte-li
doma Trimerův Léčivý, výborný
lék pro ozdobeniny, vynuknutí a
neuralgické neb reumatické bo-
lesti, a Trimerův Léčivý kašle, jež
nemá sobě rovného pro nastouzení
a kašel. Ceny v lékárnách: Liti-
ment 35 a 65e, Mírmitel Kašle 25 a
50e. Poštou Litiement 45 a 75e,
Mírmitel Kašle 35 a 60e. Joseph
Trimer Company, velkovýrobci lé-
ků, 1333-1343 S. Ashland ave.,
Chicago, Ill. — Advertisement